

Før man bliver ældre, er der også tendenser, synes jeg, på, at virksomhederne stadig mangler at huske på medarbejdere, som har en lidt længere erfaring, når det gælder tilrettelæggelse af fremtidens samarbejde. Vi oplever for mange gange prikker under, der rammer de mennesker, der er fyldt 50: For resten kan vi ikke længere bruge dig; der er ikke længere brug for dig.

Jeg synes ikke, det er klogt. Jeg synes ikke, det er rigtigt. Regeringen vil opfordre til, at virksomheder, både offentlige og private, konsekvent tænker langsigtet, også set i lyset af at der bliver færre på det danske arbejdsmarked af yngre årgange.

Det at have brug for alle omhandler også vores flygtninge og vores indvandrere. Her vil jeg godt gøre et par ekstra bemærkninger.

Der er folk, der har den opfattelse, at når vi har vedtaget en ny integrationslov, så virker den stort set dagen efter. Der er folk, der har den opfattelse, at når der kommer flygtninge og indvandrere til Danmark, ja, så kommer de i arbejde et par måneder efter. Men sådan fungerer det jo ikke hver dag og hele tiden. Det ved vi godt.

Der er to ting, der skal til, for at samfundet kan fungere godt, når det gælder vore flygtninge og indvandrere, så vi kan leve godt side om side i et fornuftigt og et menneskeligt fællesskab. Det ene er, at folk lærer dansk, og det andet er, at folk får arbejde. Det første skal samfundet have et afgørende ansvar for. Det andet skal vi alle sammen i vores samfund have et ansvar for.

Vi skal lære det alle sammen. Vi skal lære, hvordan vi fungerer bedre i fællesskab. Vi skal tage os tid til at hjælpe til og med at få de nye ind på danske arbejdspladser. Det at komme i en skurvogn for første gang er ikke noget, som er enhver lige let beskåret, skal jeg hilse og sige. Det gælder lige rettigheder og pligter for os alle sammen uanset forskellig baggrund.

Der er gode eksempler, men der er altså også dårlige eksempler på, at mennesker ikke får arbejde, når de ikke længere hedder Sørensen, Jensen eller Rasmussen. Jeg kender selv eksempler, som når en ung pige i Vestjylland ringer til en arbejdsgiver og tilbyder sig og får en venlig bemærkning i telefonen: Dig har vi da bestemt brug for. Må jeg lige få navn og adresse? Og når det så ikke er Sørensen, Jensen eller Rasmussen, bliver der lidt tavshed i telefonen, og arbejdsgiveren siger: For resten, ikke lige nu. Jeg ringer nok tilbage. Men ofte bliver der ikke ringet tilbage.

Vi har brug for at hjælpes ad om, at der bliver ringet tilbage, så de mange, mange flygtninge/indvandrere, der i dag har arbejde, også kan se deres kolleger og andre få arbejde. Jeg er fuldstændig overbevist om, at det er det bedste, vi kan gøre, og at det er derfra, hele vores indsats skal gå.

Jeg vil gerne understrege i dag, at problemet ikke er, at vi ser forskellige ud. Problemet er ikke, at vi bærer forskellig klædedragt. Problemet er ikke, at vi har en forskellig religion. Men det er naturligvis et problem, hvis nogle få, inklusive kriminelle asylansøgere, kan bruges til at skabe et billede, der går ud over de mange.

Derfor var jeg faktisk glad for, og det vil jeg også gerne kvittere for, at det lykkedes sammen med indenrigsministeren og regeringen at få samlet et bredere flertal for at gennemføre den lovgivning, vi netop for kort tid siden har diskuteret her i Folketinget. Jeg tror, det er det klogeste, jeg er overbevist om, det er det rigtige. At få arbejde og lære dansk er vores udlændingepolitik's fundament, og jeg er glad for, og jeg håber på, at dette er første skridt på en vej, der bekræfter, at vores udlændingepolitik i Danmark ikke er egnet til blokpolitik.

Vi skal holde sammen i Danmark. Vi skal holde sammen i vores fællesskab. Vi skal sikre helheden, og derfor vil regeringen også i juni måned i år fremlægge vores svar på en bæredygtig handlingsplan, der både omfatter den økonomiske søjle, den sociale søjle og den miljømæssige søjle, for de hænger jo netop sammen for at kunne blive betragtet som bæredygtighed. Et sammenhængende, bæredygtigt Danmark på de tre grundfelter, det er fundamentet.

Mit indlæg i dag har handlet om, hvordan vi indretter os med hinanden fremover. Velfærdssamfundet Danmark står ikke foran en afslutning, men foran en begyndelse. Konkurrencekraft er ikke i modstrid med tryghed, retfærdighed og kvalitet. Det er ikke modsætninger, men forudsætninger.

Jeg har set i visse lande, at der er en tendens til, at erhvervsinteresser overtager politik og medier. Må jeg sige, at der er forskel på at tænke på Danmark alene som en forretning og så at tænke bredere på Danmark som et helt samfund. Og må jeg understrege, at den bedste balance opnår vi nu engang, hvis magten i forhold til medierne i forhold til pengene i forhold til dem, der udsteder reglerne, er reelt adskilt fra hinanden og ikke er på samme hånd.